

komme til at udgaa. Allerede derved mener jeg, at Loven vilde vinde betydeligt, der vil derved blive borttaget et Odium, som Loven ellers apaatvivleligt vil fremfalde. Der kunde jo være Anledning til endnu at udtale forskellige Ting med Hensyn til de andre Forslag, som foreligge, men jeg kan der henholde mig til min højtærede Sidemand's Udtalelser med Hensyn til det første og det femte af de af det ærede 6te Medlem for 2den Kreds (B. G. C. Jensen) stillede Forslag, idet ogsaa jeg tror, at det er bedst, at begge disse Forslag blive tagne tilbage.

Indenrigsministeren (Hørring): Naar jeg skal udtale mig om de foreliggende Forslag, sker det selvfølgelig ganske særlig ud fra det Synspunkt, at Lovforslaget nu er paa et Stadium, hvor det gælder om at faa saa faa Forandringer i det, som det er muligt. — Det første af de af det ærede 6te Medlem for 2den Kreds (B. G. C. Jensen) stillede Ændringsforslag angaar § 1, idet han der vil have indstødt en Tidsfrist for Lovens Gyldighed, saaledes at Loven kun skulde gælde „indtil 1ste Januar 1900“. Hans Motivering herfor gik egentlig ikke ud paa at binde hele Lovens Gyldighed til dette Tidsrum; den gjaldt kun den Paragraf, som angaar Rentebestemmelsen for Afsløsningssummer og ligeledes altsaa Rentebestemmelsen for de Statsobligationer, som skulle udstedes af Finansministeren. Jeg tror, der vil være en Fare ved at knytte Lovens Varighed til en saadan bestemt Tidsgrænse. Man vil derved komme til, at de, der skulle benytte Loven, ville afvente den Revision, der saaledes er stillet i Udsigt. Hvis Revisionen alene angik Procentbestemmelsen i de Paragraffer, jeg henviser til før, var Faren endda ikke saa stor. Men angaar den hele Loven, vil den Tanke let komme op, at man ved en forestaaende Revision i Aaret 1900 vil begynde forfra med Spørgsmaalet om, hvorledes Tiendeafsløsningen skulde finde Sted, og at man navnlig der vilde vende tilbage til Spørgsmaalet, om ikke Staten skulde yde et væsentligt Bederlag til Tiendeafsløsningen derved, at den overtog en Del af Tiendebyrden og betalte en tilsvarende Del af Afsløsningssummen. Der er ikke Tvivl om, at dette Spørgsmaal vil blive drøftet i Mellemtiden, og at den Forestilling let vil komme ind, at der er Udsigt til ved at vente til Aar 1900 at opnå en billigere Afsløsning. Efter min Opfattelse vil Loven derved i Virkeligheden blive betydningsløs.

Det ærede Medlems Ændringsforslag under Nr. 2 skal jeg ikke røre ved; det ville

de andre Ministre, hvem Loven angaar, sikkert komme til.

Til § 10 har det ærede Medlem stillet et Ændringsforslag, hvorefter det udtrykkelige skulde udtales i Loven, at den Tiendeholder, der afløser Tiende, har en Ret til at erholde Tiendelaan, og naar man udtaler det, maa man vel ogsaa heri lægge dette, at han har en Ret til at faa Tiendelaanet udbetalt, saa snart Sagen er i Orden. Saaledes kan man imidlertid ikke stille sig. Det er jo fastsat i Loven, at Finansministeren i et enkelt Finansaar ikke maa udbetale mere end 4 Mill. Kr. i Tiendelaan, og allerede heraf følger, at den Afgang, Tiendeholderen har til at faa Tiendelaan, maa være stærkt begrænset. Men her til kommer yderligere, at Tidspunktet for, hvornaar Tiendelaanet skal udbetales, ikke er afgjort for den enkelte Tiendeholders Bedkommende. Det er klart, at da der her er Spørgsmaal om Afsløsningen af en Tiende som Helhed, saa maa Tidspunktet for Laanets Udbetaling ogsaa være dette, at Afsløsning kan finde Sted for hele Tienden paa en Gang. Det bliver derfor Finansministeren, som kommer til at bestemme, naar Tiendelaanet skal udbetales. Man kan selvfølgelig ikke give en saadan Ret, som det ærede Medlem havde tænkt sig, i selve Loven, men en anden Ting er det, at en Bemyndigelse, som er givet Finansministeren, selvfølgelig ikke kan benyttes vilkaarligt. Det er noget, der er klart af hele Loven, at den skal benyttes paa den Maade, som Lovens Tanke bestemmer. Denne Ændring tror jeg derfor ikke kan bruges i den Form, hvori den foreligger, og jeg anser den ogsaa for at være overflødig, idet de Udtryk, der ere brugte i Loven, ganske sikkert ere tilstrækkelige.

Det samme ærede Medlem vil dernæst have, at der i Loven skal indsættes en Bestemmelse om, at den Tiendeholder, der har modtaget Tiendelaan, skulde have Ret til at opsigte dette til Udbetaling fra Skyldnerens Side med et halvt Aars Bæsel. Jeg kan ikke se rettere, end at en saadan Bestemmelse ogsaa vil medføre, at naar Opstgelse havde fundet Sted fra Tiendeholderens Side, havde Finansministeren en Ret til at kræve Kapitalen eller Restkapitalen betalt til Opstgelsestiden, men en saadan Ret kan det ikke gives Finansministeren. Det vilde for det første blive en noget mærkelig Ret, idet der ikke til at fordrø Kapitalen betalt vil knytte sig nogen som helst Sikkerhed i den paagældende Eiendom; da Tiendelaanet træder i Stedet for selve Tienden, kan der ikke for den gives større